

OLÁH ANDRÁS
történelmi lecke

a múlt színes üveggolyó
amit a Pásztorok koboztak el
a Múzeum-kertben
ahol Petőfi és Jókai színleg
összebékült és Vasvári
sem gondolt Iancuval
mert nem tudták még
hogy *einstand* a mi egész
történelmünk

már nem vársz senkire

mióta rövidülnek az éjjelek
nyitott szemmel számolom az óraketyegést
de folyton vakuk villannak
– be nem végzett dolgok képe pörög –
visszaszöktetem magam
a vízparti vadonba
hogy napbarnított bőrödről
válaszokat szűrcsőljek
de rossz ütemben érkeztem megint
már nem vársz senkire
leszegett fejjel hallgatunk
s hogy mi halt meg bennünk
nem tudom

[visszalapoztam]

visszalapoztam oda
ahol még kérdezhettem volna
de elmulasztottam ahogy elmulasztottam
sok más fontosat is amit már
nem lehet kiigazítani
minden olyan merev és szigorú
mint régen a villamoskalauzok
kiszolgáltatóttan gubbasztok
a parkban a padon
mint egy összegyűrt sörösdoboz

a múltat hiába karcolom
agóniában a fájdalomküszöb
alkonyodik
megint olvasatlan maradsz
pedig jó lett volna beszélni veled
de befagyott minden
s már amúgy is csak hallgatni tudsz

új koreográfia

folyton más az irány
s mi alvajárók
fölfaljuk a holdat
birkaként legeljük
a maradék szívverést
és már jön is egy új koreográfia
amelyben mindegy hogy mégy
vagy csak *nem maradsz*
– megállni itt úgyis tilos –
ám ha kifogyunk is a fényből
a rólunk szóló életfilmben
vágóképnek talán még
jók leszünk

